

CONSIDERACIONS D'UN GEOGRAF

Pau Vila

Discurs llegit en l'acte d'investidura, celebrat a Sabadell el dia 21 de novembre de 1979, a l'Escola Universitària d'Estudis Empresarials

Una abraçada amb el Rector de la Universitat Autònoma, Dr. Laporte.

En el món d'avui, revoltat pel desconcert de la crisi mundial i els problemes que comporta en el camp de les ciències, poso a prova les tècniques en l'àmbit social, polític i administratiu, humà, per dir-ho en una paraula. En les àrees regionals, quan les qüestions són plantejades, solen intervenir-hi sociòlegs, economistes i, si s'escau, enginyers i urbanistes, però no hi figura cap geògraf tot i ésser la seva una ciència de síntesi.

De fet no se'ls crida però tampoc no es fan sentir, quan, per ser també un coneixement d'aspiració humanística, podrien aportar interpretacions i solucions endegades vers el benestar social.

L'absència de contingut geogràfic en les tècniques ambientals, ja ha produït, dins el nostre vocabulari en aquests inicis de renovació nacional, la generalització del concepte "ordenació del territori", com si l'estructura física del país pogués ésser remoguda, canviada per l'home.

En tenir-ne consciència, l'ús del concepte es pot evitar; allò que no es pot salvar són els errors que en obrar per manca de visió geogràfica es puguin

cometre. Per exemple: a Barcelona hom volgué establir unes noves rondes que permetessin la travessia fàcil i ràpida de la ciutat pel tràfic en augment. Doncs bé, s'obrí la primera des de l'àrea del Port Franc; ha dividit Sant Gervasi, ha abonyegat la plaça de Lesseps i s'ha encallat cap al Guinardó. No s'havia parat esment en el solc tectònic que separava els serrats de la Rovira de la serralada del Tibidabo, que una carrera seguia, i s'ha deixat que n'urbanitzessin les vores bo i estrenyent-la.

Això en el camp urbanístic. En el camp demarcacional s'han fet estudis divisionistes sense parar esment ni en la fisiografia del Principat ni en el substrat humà que porta, com la veu de les relacions socials ho manifesten. Es planeja bo i fent càlculs a base de distàncies entre els llocs, nombre d'habitants locals i xifres d'afers, com si una nació multi-secular fos una taula rasa o hagués estat colonitzada. Ja els tècnics pensen a suprimir municipis i reduir a una dotzena els nuclis administratius de l'interior. Manca en aquest cas l'enfocament de la realitat geogràfica, que ha d'ésser

la part essencial sempre en aquesta mena d'estudis.

En aquest període d'autogovern, que a Catalunya s'iniciarà, la joventut dedicada als estudis geogràfics no sols ha de pensar en la docència, sinó també en el treball de camp i en la investigació de caire teòric, camí d'un coneixement per a una actuació pràctica.

Avui, amb la democratització de la vida pública, amb els comitès de barris, amb les associacions assessores de barriada, amb els centres d'estudiosos comarcals, el geògraf podrà posar els seus coneixements al servei del poble amb bones bases científiques per a la interpretació de la realitat física i humana a fi d'arribar a solucions definides i eficients. I com és lògic, el geògraf pel seu treball de síntesi, haurà de sumar-se sovint a les activitats ecològiques, socials, econòmiques i urbanístiques.

Jovent donat als estudis geogràfics, captinqueu-vos-en degudament per a fer-vos-en valdre en les vostres actuacions futures en el redreç nacional vers una Catalunya justa, esforçada i fraterna.